

Sygn. akt IV CSK 614/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.

przeciwko W. M. S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 grudnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od W. M. S. na rzecz A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 28 maja 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie oraz uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji oraz wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i umorzenie postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne:

1) Czy zasadne jest twierdzenie, iż w sytuacji, gdy Sąd zabezpieczył tytuł wykonawczy w aktach postępowania w zamkniętej kopercie, a pozwany utracił status wierzyciela, o czym poinformował właściwy Sąd, to możliwe jest, że pozwany ponownie uzyska ten sam tytuł wykonawczy?

2) Czy zasadne jest powoływanie się na fakt uchylecia przez Sąd pierwszej instancji klauzuli wykonalności w sytuacji, gdy podstawy takiego rozstrzygnięcia zostały następnie zakwestionowane co do zasady przez Sąd drugiej instancji, w jakim zakresie zastosowanie ma wówczas art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c.?

Ponadto skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na oddalenie apelacji i utrzymanie w mocy wyroku uwzględniającego powództwo, pomimo że w dniu wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji pozwany nie dysponował tytułem wykonawczym przeciwko powodowej spółce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Po pierwsze, z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wynika, aby w zakresie przedstawionych przez skarżącego zagadnień prawnych istniały w orzecznictwie lub doktrynie wątpliwości ani możliwe do przyjęcia rozbieżne interpretacje prawne. Autor skargi nie przedstawia również własnej argumentacji, prezentującej odmienne racje jurydyczne stojące za

potencjalnie rozbieżnymi interpretacjami. Natomiast nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08; z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04). Po drugie, oba sformułowane przez pozwanego zagadnienia prawne mają na celu uzyskanie odpowiedzi co do trafności stanowiska Sądu drugiej instancji w konkretnym stanie faktycznym, nie mając przy uniwersalnego charakteru, wykraczającego poza granice sporu w niniejszej sprawie.

Skarżący nie wykazał też, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/0; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Przede wszystkim skarżący nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia dla tej przesłanki kasacyjnej, powielając jedynie treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 3 i 21 skargi kasacyjnej). Uzasadnienie to sprowadza się więc jedynie do przedstawienia określonej tezy bez żadnej argumentacji. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest natomiast odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek ten podlega analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, mimo że argumenty mogą być podobne (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2020 r., I CSK 380/19). Skarżący w jednym zdaniu wskazał w czym upatruje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, co nie może przekonywać o istnieniu podstaw do przyjęcia skargi. Skarżący powinien bowiem przedstawić wywód odnoszący się do naruszenia konkretnych przepisów, czego w skardze jednak zabrakło. Nie zostały nawet wskazane przepisy, które – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez Sąd drugiej instancji w sposób kwalifikowany. Już tylko z tych względów argumentacja dotycząca oczywistej zasadności skargi nie może być uznana za przekonującą i wystarczającą do przyjęcia skargi.

Co więcej, łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest możliwa sytuacja, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13). Co jest sporne nie może być przecież oczywiste (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) obciążył pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.

